

i Butikerne vedblev lystent at omkrese og befigre en eller anden Ting, som havde opvakt hendes Behag, — hun lod den uvægerligt ligge, saasnart der var Tale om, at hun selv kunde komme til at betale den.

Ikke en eneste Gang saae hun over til Per. For-gæves sad han og ventede paa et lønligt tilkastet, beroligende Blik. Han var og blev som Luft for hende.

At hendes Optagethed af Løjtnanten kunde være Forstillelse, et Skalkeskjul, den Tanke faldt ham vel nok ind, men den stillede ham ikke tilfreds. Hun gjorde det ved denne Lejlighed ganske af med den Forestilling, hvori han nu og da havde behaget sig siden deres Afsked i Rom, at der fra hendes Side kunde være en alvorligere Følelse med i Spillet; og dette virkede absolut afsvulende paa hans Erobringslyst. Forøvrigt gjorde hendes Munterhed slet ikke Indtryk af at være tillavet. — Han var oprigtig forarget.

Hertil kom nu noget andet.

Straks efter, at Philip Salomon havde udbragt de Nygiftes Skaal, slog han igen til Lyd for at kundgøre Forlovelsen. Han gjorde det saa kort som muligt; men alligevel — og skønt de fleste var forberedte — vakte hans Meddelelse en livlig Bevægelse rundtom ved Bordet.

Idet nu Per rejste sig for med Glasset i Haanden at modtage Selskabets Lykønskninger, og mens Luften omkring ham pludselig ligesom fyldtes og svulmede af hans Navn, kunde han ikke lade være med at tænke paa, at det ikke var for hans egen Skyld, man saaledes hyldede ham, men alene som Jakobes Tilkommende og som Philip Salomons vordende Svigersøn. Og denne Tanke knugede hans